

ærede Medlems Kritik over Lovforslagets Grundlag, men gaar da over til de tre Punkter, som efter Udtalelserne fra de højttærede Ministre ere dem, som det mest kan interessere under denne Forhandling at faa uddebatterede til den Afstemning, som jeg haaber, vi snart staa ved.

Det første, jeg vil omtale, er Forslaget om Politistyrken. Jeg vil tillade mig at fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslaget under Nr. 32. Til de Grunde, der ere fremførte imod dette Ændringsforslag, skal jeg føje den, at Politiets Stilling efter Retsreformen og efter den politiske Udvikling, vi ere inde i nu, er en helt anden end den, Politiets Stilling tidligere har været. Ikke alene er det Lovforslagets Forudsætning, at den vil blive det, men Ministeren har i Samarbejde med Udvalget gjort saa meget til, at dette kan blive en Virkelighed, at man med Fortrøstning kan sige, at Politiets Stilling til Befolkningen vil blive en helt anden end i Fortiden. Det, som har gjort, at Politiet i det mindste paa visse Steder, i visse Kredse og i visse Henseender nyde en vis Upopularitet, hidrører fra tre Ting. Den ene er, at det under det gamle Retsystem var en Nødvendighed at benytte Politiet som Tjenere for den nødvendige *Inkvisition*. Dette vil man jo afskaffe ved den Reform, vi gennemføre. Den anden er Minderne fra Gendarmernes Tid. Naar det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) med Rette bevarede disse Minder saa stærkt i Erindring, mener ogsaa jeg, at vi bør gøre det, men vi bør ikke lade vore Handlinger under de forandrede Forhold paavirke deraf. Det ærede Medlem tager ikke tilstrækkeligt i Betragtning, at Gendarminstitutionen aldeles afgjort var en af politiske Grunde foretagen Organisation af en Magt til *Bekæmpelse af en folkelig Bevægelse*. Dette er der ikke rimelig Udsigt til, at vi i nogen synlig Fremtid skulle faa igen, jeg haaber, at vi ganske skulle have forladt det. Det tredje — og det er ikke noget uvæsentligt — er, at Politiet i mange Retskredse fremtræder som en Plage i Bødesager. Med Hensyn til dette kommer der gennem vort Forslag paa et senere Punkt en meget vigtig Bestemmelse, som jeg haaber, Tinget vil vedtage, det er nemlig den, at samtlige Bøder, som falde, gaa i den interesseløse Statskasse. Omtalen af dette Punkt skal jeg lade vente, indtil vi komme dertil, men jeg kan ikke lade være her at fremhæve Betydningen af den Reform, at Politiet, naar vi faa vedtaget disse Bestemmelser, som senere ville blive

indstillede, ikke vil kunne mistænkes for nogen *Interesse i Bødeplageri*. Naar dette ogsaa bliver taget bort, ere de Hindringer, der stode tilbage, bortryddede, for at Politiet kan være det, det skal være, nemlig Befolkningens Værn mod Lovovertrædelser, dens Vejleder i mange Forhold i Livet og dens Ven i ethvert borgerligt Forhold.

Det Forslag, der er stillet af Flertallet, er i og for sig ikke noget, som fortjener at angribes, men det Forslag, som indeholdes i Lovforslagets § 90, har Fortjenester, som undervurderes. Det siges ikke tilstrækkelig i Betænkningen, hvorledes det er fremkommet. Efter at vi havde faaet Kommissionsforslaget, som gik langt, langt videre, overvejede vi lignende Forslag som det, der nu foreligger fra Flertallet. Da vi hørte af Justitsministeren, at han ikke dristede sig til at gaa den usikre Fremtid, navnlig dens første, meget usikre Periode i Møde, uden at han havde Tryghed for at kunne faa det Antal Politipersonale, som han ansaa for tilstrækkelig til Løsning af Opgaven, enedes vi, navnlig vi, der dele politiske Meninger med den højttærede Justitsminister, om at forhandle med ham gennem nogle Tillidsmænd om at faa et Mæglingforslag, der mulig kunde tilfredsstille begge Parter. Gennem denne Forhandling tilvejebragtes Justitsministerens nu foreliggende Forslag som et Mæglingforslag. Det er altsaa fra Justitsministerens Side en stærk Imødekommen, og det er, hvad der ikke kan betvivles, udsprunget af et oprigtigt Ønske om, saa vidt som Hensynet til hans Pligter tilstedede ham det, at imødekomme de Tanker, der have gjort sig gældende netop hos vore politiske Venner i Retsudvalget. Dette er et Forhold, som ogsaa vel tør tages i Betragtning. Forslaget i og for sig undervurderes, naar det omtales som et Forslag, hvorefter Antagelsen og Afskedigelsen er lagt i Administrationens Haand. Det er jo slet ikke Tilfældet. Politibetjente uden for Kjøbenhavn skulle antages og afskediges efter Indstilling af Byraadet i rene Købstadssysler, ellers af Amsraadet, saaledes at naar der er Uenighed mellem de kommunale Raad og Syssemanden, afgøres det af Justitsministeren. Nu maa man huske paa, at i de allerfleste Tilfælde kommer Afgørelsen ikke ind til Justitsministeren, men kommer den ind til ham, maa vi dog erindre, hvad Justitsministeriet nu er. Det er jo nu en Repræsentant for den folkelige Myndighed i Rigsdagen, en Repræsentant, som vi ønske styrket under det parlamentariske Regi-